

ROK KNĚŽÍ 2009 - 2010

MYŠLENKY FRANTIŠKA SALESKÉHO LISTOPAD

1. Kontemplace není nic jiného než láskyplné, prosté a vytrvalé upření ducha na božské věci.
2. Pravá a živá zbožnost předpokládá lásku k Bohu. Není to však láska ledajaká: pokud božská láska okrašluje naši duši, nazývá se milostí a činí nás milými jeho božské velebnosti.
3. Láska nás vede k plnění všech Božích přikázání. Zbožnost nás vede k tomu, abychom je plnili hbitě a horlivě.
4. Pokud božská láska okrašluje naši duši, nazývá se milostí. Pokud nám dává sílu ke konání dobra, nazývá se láskou k bližnímu. Jakmile dospěla k tomu, že vede k pečlivému konání dobra, pak se nazývá zbožností.
5. Naše vítězství není v tom žádné nedokonalosti nepocit'ovat, nýbrž v tom nepoddávat se jim.
6. Zbožnost nás podněcuje k tomu, abychom láskyplně konali co možná nejvíce dobrých skutků, i když nejsou nijak přikazovány, nýbrž jenom doporučovány nebo vnukávány.
7. Je třeba, abychom v duchovním boji byli občas zraněni, a tak se cvičili v pokoře.
8. Nedokonalosti a lehké hříchy nám nemohou vzít duchovní život, protože o ten se přichází jen hříchem smrtelným.
9. První očišť'ování, jež je třeba podstoupit, je od hříchu. Prostředkem k tomu je svátost smíření.
10. Jinak má pěstovat zbožnost řemeslník, jinak vdova, dcera; a nejen to, ale je třeba přizpůsobit uskutečňování zbožnosti také silám, zaměstnání a povinnostem každého jedince.
11. Zpověď nám poskytuje poznání sebe samých, vyvolává spasitelný pocit zahanbení nad naším minulým životem, vede nás k obdivu nad milosrdenstvím Boha, který na nás trpělivě čekal, konejší nám srdce, ulevuje nám na duchu a vyvolává v nás dobrá předsevzetí.
12. Správná zbožnost nic nekazí, naopak vše zdokonaluje. Bůh ti dal rozum, abys Ho poznával, paměť, abys na Něho vzpomínal, vůli, abys Ho miloval, obrazotvornost, aby sis představoval Jeho dobrodiní, oči, abys viděl divy Jeho díla, jazyk, abys Ho chválil, a jiné schopnosti.

13. Nenaskýtá se často příležitost osvědčit statečnost, velkomyslnost či štědrost – ale mírnost, zdrženlivost, poctivost a pokora patří k těm bezpečným ctnostem, jež mají být poznamenány všechny skutky našeho života.
14. Z ctností se máme cvičit hlavně v takových, které více odpovídají tomu, co je naší povinností – ne v takových, které nám lépe vyhovují.
15. Doráží -li na mě pýcha nebo zlost, musím se ve všem přiklánět a obracet k pokoře a mírnosti; k tomu také musím zaměřovat modlitbu, přijímání svátostí, cvičení v opatrnosti, vytrvalosti a střídmosti.
16. Bližního máme milovat jako sami sebe: abychom dokázali, že ho milujeme, nesmíme od něho utíkat; a abychom dosvědčili, že milujeme sami sebe, musíme umět zůstat ve svém nitru, jsme-li v něm.
17. Chceš odhodlaně zamířit ke zbožnosti? Hledej nějakého spolehlivého člověka, který by tě vedl a řídil. Tak zní rada nad všechny rady.
18. K provozování každého povolání je potřeba nějaké zvláštní ctnosti. A i když všichni mají mít všechny ctnosti, neuvádějí je všichni stejně do života, nýbrž každý se má věnovat především těm, které vyžaduje způsob života, k němuž je povolán.
19. Miluj každého velkou duchovní láskou – ale přátel se jen s takovými lidmi, kteří se s tebou mohou dělit o ctnosti.
20. Opovažlivé posuzování vyvolává neklid, pohrdání bližním, pýchu, samolibost a spoustu dalších velmi zhoubných účinků.
21. Aby bylo možné oprávněně kárat chyby druhého člověka, musí to být prospěšné buď tomu, o němž se mluví, nebo těm, s nimiž se mluví.
22. Nedychti touhou po něčem, co nemáš, nedávej příliš své srdce do toho co máš, netrap se nad ztrátami, které tě postihnou.
23. Jak smutný je pohled na duše, které po několikerém pokusu o zbožnost u sebe zjistí různé nedokonalosti, hned se zneklidňují, trápí, klesají na duchu a jsou téměř v pokušení všeho nechat a vrátit se do starých kolejí!
24. Je užitečné, aby si každý vybral, ve které konkrétní ctnosti se bude cvičit – ne proto, aby ostatní nechal být, nýbrž proto, aby svého ducha lépe držel na uzdě a zaměstnával.
25. Modlitba je požehnanou sprškou, jež působí, že se znovu zelenají a rozvíjejí rostlinky našich dobrých přání, ona omývá naše duše od jejich nedokonalostí a v srdcích utiňuje vášně.
26. Veliký účinek rozjímání je v tom, když přijatá předsevzetí a úvahy ten den pečlivě dodržuješ.

27. Děti se učí mluvit tím, že naslouchají matkám a žvatlají s nimi; také my, budeme-li v rozjímání blízko Spasitele a budeme-li pozorovat Jeho slova, činy, záliby, naučíme se – přispěním Jeho milosti – mluvit, jednat a chtít jako On.
28. Zahajuj každý druh modlitby – at' ústní nebo vnitřní – představou Boží přítomnosti, a toto pravidlo bez výjimky dodržuj. Uvidíš, jak ti bude prospěšné.
29. Rozjímané ctnosti, které nejsou uváděny do života, někdy naplňují ducha pýchou, takže se nám zdá, že jsme takoví, jakými jsme se odhodlali a rozhodli být.
30. Před ulehnutím se má konat zpytování svědomí: děkovat, co se podařilo, poprosit o odpuštění všeho zlého, čeho jsme se dopustili myšlenkami, slovy a skutky a svěřit sebe i ostatní Boží prozřetelnosti.
31. Přivolávej během dne co možno nejčastěji svou mysl do Boží přítomnosti.

Myšlenky byly sestaveny na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži